

ZMIZELÁ ĀPATYKÁŘKA

SARAH
PENNER

ZMIZELÁ
APATYKÁŘKA

ZMIZELÁ

APATYKÁŘKA

SARAH
PENNER

PŘEKLAD

NINA ŠALAMOUNOVÁ

Název anglického originálu: The Lost Apothecary

Český název: Zmizelá apatykářka

Autorka: Sarah Penner

První vydání: Park Row Books, 2021

Cover Images: Shutterstock

Art Direction: Kathleen Oudit

Cover Design: Elita Sidiropoulou

Author Photo: Laura Foote Photography

Grafické zpracování české verze obálky: Madgrafik

Překlad: Nina Šalamounová

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2021 by Sarah Penner

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě dohody s Harlequin Books, S. A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5369-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5370-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5371-0 (PDF)

Londýn

kolem roku 1791

1. BEAR ALLEY
2. WARWICK LANE
sídlo Amwellových
3. CARTER LANE
sídlo Clarenceových
4. BASING LANE
obchod s knihami a drobnostmi
5. MOST BLACKFRIARS
6. CESTA K WALWORTHU
pole puchýřníků
7. BARTLETT'S PASSAGE
8. LUDGATE HILL
9. FLEET STREET
10. KATEDRÁLA SVATÉHO PAVLA

7

1

2

9

8

10

4

3

5

6

Mým rodičům

**”PŘÍSAHÁM PŘED BOHEM, STVOŘITELEM SVĚTA
A VŠEHO A VŠECH V NĚM, ŽE,**

**NIKDY NEPŘIJMU NEVDĚČNÍKY, HLUPÁKY A
POŠETILCE
A NEBUDU JE UČIT TAJŮM A SKRYTÝM
ZNALOSTEM SVÉ ŽIVNOSTI,**

**NIKDY NEPROZRADÍM TAJEMSTVÍ, JEŽ MI BYLA
ODKRYTA,**

NIKDY NEPODÁM JEDU,

**SE VŽDY ZDRŽÍM VŠECH NEKALÝCH
A ŠKODLIVÝCH PRAKTIK
MASTIČKÁŘŮ, ŠARLATÁNŮ A ALCHYMIŠTŮ
A ODMÍTNU JE JAKO ZHOUBU,**

**VE SVÉ LÉKÁRNĚ NESTRPÍM ŽÁDNÉHO
ZKAŽENÉHO
NEBO VYČPĚLÉHO LÉKU.**

**KÉŽ MNĚ BŮH DOPŘÁVÁ SVÉHO POŽEHNÁNÍ,
DOKUD BUDU DODRŽOVAT TYTO ZÁSADY!“**

STARÁ LÉKÁRNICKÁ PŘÍSAHA

1

NELLA

3. února 1791

Měla by přijít zítra za rozbřesku. Žena, jejíž dopis jsem právě držela v ruce. Žena, jejíž jméno mi zatím zůstávalo utajeno.

Neznala jsem ani její věk a netušila jsem, kde žije. Nevěděla jsem vůbec nic o jejím původu, přesném společenském postavení, o jejích snech, ani o temných nočních můrách, které se k ní vkrádají do ložnice, když padne noc a ona položí hlavu na polštář a zavře víčka.

Neměla jsem ani ponětí, jaká je její úloha v tom, kvůli čemu se u mě ohlásila. Mohla být pouhým prostředníkem i vykonavatelem. Mohla být kdokoli a kýmkoli. Zrazenou novomanželkou nebo pomstychtivou milenkou. Svedenou a opuštěnou guvernankou, zneužitou služkou či poníženou kurtizánou. Její krátký vzkaz mohl být stejně tak pravdivý, jako vymyšlený. Navzdory tajemství, které ji obklopovalo, mi ale jedno bylo naprosto jasné. Ta žena věděla zcela přesně, pro co si jde a komu už zbývají pouze poslední hodiny života.

Zvedla jsem narůžověle zbarvený papír výš k očím. Dopis matně osvětloval skomírající plamínek jediné svíčky, avšak přesto jsem dokázala přečíst slova bez potíží. Přejela jsem zlehka

prsty po inkoustu a v duchu jsem si představovala, co přesně ji ke mně přivádí. Jak zoufalá musí být, když se rozhodla vyhledat někoho, jako jsem já. Ne pouze apatykářku, ale také vražedkyni. Travičku, která se vyzná v jedech lépe než kdo jiný a stejně dobře je dokáže maskovat.

Její žádost byla jednoduchá a přímá: *Lék pro manžela mé paní. Plánované podání se snídaní. Dostavím se 4. února za rozbřesku.*

Jak jsem si slova neznámé ženy četla znovu, náhle jsem si vzpomněla na jednu služebnou ve středním věku, která ke mně před mnoha lety také přišla na příkaz své paní. S instinktem zdokonaleným více než dvacetiletou zkušeností jsem okamžitě věděla, jaký lék bude v tomto případě nejvhodnější. Má-li se podat se snídaní, potom bude nejlepší slepičí vejce s napohled neporušenou skořápkou, avšak jedem *nux vomica* uvnitř.

Příprava otráveného vejce nebyla nijak složitá – rozhodně ne pro někoho s tak dlouhou a bohatou zkušeností, jako jsem byla já. Jed jsem měla na dosah a stačilo mi pár minut, abych ho dostala nepatrným otvorem dovnitř vejce. Do rozbřesku jsem měla času více než dost.

Lék pro manžela mé paní...

Těch několik slov o pisatelce dopisu přece jenom něco vypovídalo. Samozřejmě za předpokladu, že je to pravda. Dalo se z nich usoudit, že to bude buď služebná, nebo společnice. Úhledné písmo ukazovalo spíše na společnici, avšak život mě naučil, že zdání klame a že věci velmi často nejsou takové, jak na první pohled vypadají. A proto je vždycky a za všech okolností zapotřebí obezřetnosti a opatrnosti.

Kéž bych to věděla před dvaceti lety...

Položila jsem dopis na stůl, ale dlouho jsem jej tam nenechala. Po chvilce jsem ho znovu uchopila a potřetí si přečetla těch několik slov.

Lék pro manžela mé paní. Plánované podání se snídaní. Dostavím se...

Zachvěla jsem se. Z důvodu, který jsem si neuměla vysvětlit, mě cosi zneklidňovalo. Ale co to mohlo být? Snad jemný, lehce dřevitý pach narůžovělého papíru? Nebo mírně zvlněný levý roh na dolním okraji dopisu, což mohly způsobit stejně tak kapky vody, náhodou vyšplíchnuté ze sklenice, jako slzy ženy, jež dopis psala? Plakala, protože jí bylo líto oběti? Nebo litovala sama sebe?

Ovšem co když se za jejími strohými slovy skrývalo něco úplně jiného? Nějaké varování, které jsem nebyla schopná rozluštit?

Ne, usoudila jsem po chvíli. Narůžovělý list papíru s několika úhledně napsanými slovy za můj neklid zcela jistě nemůže.

Jak by také mohl? Úzkost, jež se mě tak nečekaně zmocnila, vyvěrala z mého nitra. Z mojí kdysi nevinné duše, která už dávno zčernala a teď připomínala temné hlubiny Temže plné páchnoucího bahna.

Anebo – snad – je to jenom únavou a neustupující bolestí, která se mi během let usadila v kloubech a kostech. V poslední době byla bolest k nesnesení. Občas mě napadalo, jestli to není trest za moje činy.

Zrak mi padl na moji drahocennou knihu záznamů v opotřebovaných deskách z jemné telecí kůže. Na knihu záznamů života i smrti.

Nacházela se v ní jména mnoha a mnoha žen, které hledaly lektvary na svá trápení a na své bolesti, ať už to byly bolesti na těle, nebo na duchu. Protože se s bolestmi na duchu nemohly obvykle nikomu svěřit, chodily za mnou. A já... já jsem jim pomáhala, neboť nikdo neví tak dobře jako já, že nemoci duše zabíjejí stejně jako ty nejzákeřnější nemoci těla – možná jenom o něco pomaleji.

Nebyla jsem první majitelkou knihy záznamů, o čemž vypovídaly seznamy na jejím začátku. Psala je moje matka, která byla apatykářkou v pravém slova smyslu. Moje matka ženy léčila a uzdravovala. Její záznamy byly psány lehkou rukou, protože ji

netížily žádné výčitky svědomí. Apatyka zaměřená výhradně na ženy, která se nacházela na adrese Back Alley 3, kdysi patřila jí. Já jsem apatyku zdědila a pokračovala jsem v matčině odkazu – ačkoli ne tak docela.

Čas od času jsem otevřela knihu v deskách z telecí kůže na začátku a pročetla si matčiny dávné záznamy.

23. března 1767, paní R. Ranfordová, řebříček obecný, 15 kapek 3x denně.

Vyvolávaly ve mně vzpomínky. Před očima se mi zjevovala matčina tvář i její laskavý úsměv. Vybavovala jsem si, jak jí padal do čela pramen vlasů, když v hmoždíři drtila paličkou stonek řebříčku, nebo jak soustředěně se tvářila a jak přesně léčivé byliny a lektvary odměřovala, aby neudělala žádnou chybu. Jak stárla, měla stále tenčí kůži na hřbetech rukou, jimiž otrhávala lístky nebo míchala léčivé směsi v kotlíku nad ohněm.

V dobách, kdy apatyka patřila mojí matce, to tu vypadalo jinak. Místnost, kde pracovala a přijímala zákaznice byla o dost větší než nyní, protože tehdy se tu nenacházela žádná přísně tajná komora za falešnou zdí. Matka žádnou takovou skrýš nepotřebovala. V lahvičkách z tmavě červeného nebo modrého skla neuchovávala jedy. Nemusela se schovávat, protože nedělala nic špatného a nic protizákonného. Tinkтуры, které míchala a dávkovala, byly určeny pouze k tomu, aby pomáhaly. Ulevovaly čerstvým matkám v prvních týdnech po porodu, pomáhaly ženám překonávat nevolnosti, které se opakovaly měsíc co měsíc, nebo naopak vyvolávaly menstruaci a vracely ženám naději, že nakonec snad přece jenom otěhotní. Léčila také starší ženy, jež se loučily se svou plodností, i velmi mladé dívky, z nichž se ženy teprve stávaly. V její apatyce se nacházely i byliny, které mohly být při vysoké koncentraci smrtelně jedovaté, ovšem moje matka je nemusela tajit, protože by nikomu smrtelně jedovatou tinkturu nenamíchala a neprodala.

Já ano. Proto se v mých záznamech objevovaly mnohem zlo-
věstnější názvy než jenom řebříček, kopřiva, yzop nebo amarant.
V mých záznamech se dal najít rulík zlomocný, čemeřice černá
nebo otrušník. Vybledlé inkoustové záznamy mojí matky byly
stejně nevinné, jako byla ona sama. V mých, ne tak úhledných,
kostrbatějších, se skrývala zrada, úzkost a... temná tajemství.

Zrada se týkala mě a někoho, kdo mi bodl dýku do srdce způ-
sobem, jenž mě navždy poznamenal. Tajemství patřila ženám,
které mě navštěvovaly, protože i jim někdo ublížil, případně se
k tomu chystal. Jedno takové tajemství se týkalo mladíka plného
života, jemuž se v předvečer svatby náhle a nečekaně zastavi-
lo srdce. Další muže, který se zrovna stal otcem, ale dlouho se
z narození potomka nemohl těšit, protože se stal obětí vysoké
horečky. Moje záznamy odhalovaly příčiny všech těchto náh-
lých skonů. Muži, které jsem pomáhala sprovodit ze světa, ze-
mřeli, protože jim někdy zlomené, jindy rozzuřené, ale vždycky
pomstychtivé ženy podaly nápoj nebo pokrm otrávený nějakým
jedem.

O mém vlastním tajemství se v knize s deskami z jemné telecí
kůže nic nepsalo. Zaznamenala jsem každou oběť kromě jediné:
Fredericka. Dvacet let se mi ale jeho jméno vypalovalo do srdce
a do mého zjizveného a mrtvého lůna. Frederickem to všech za-
čalo. On byl příčinou životní cesty, po které jsem se vydala a kte-
rá mířila přímo do pekel. On ze mě udělal to, čím jsem se stala.

Opatrně jsem zavřela knihu záznamů. Dnes v noci ji potře-
bovat nebudu. Až zítra. Za rozbřesku, kdy se pisatelka dopisu
dostaví pro svůj nástroj pomsty.

Neklid se znovu přihlásil o slovo. Cítila jsem tíseň a nepříjem-
ný tlak kolem žaludku. Útroby se mi křečovitě sevřely.

Proč je mi tak úzko? Co mě tolik znepokojuje? Odkud se bere
ta plíživá pachuť, jež se mi usadila ve vyprahlých ústech a na
jazyku?

Očima jsem bloudila po růžovém dopisním papíru se spodním rohem zmáčeným slzami. Náhle jsem si byla jistá, že jeho pisatelka nevystříkla ze sklenice kapky vody. Plakala. O důvodu jsem mohla jenom spekulovat. Plakala, protože jí také nějaký muž ublížil? Nebo z lítosti nad již zpečetěným osudem manžela své paní? Jestli jí však její paní pověřila tak závažným úkolem a svěřila jí tak hrozivé tajemství, musela jí důvěřovat. Musela si být jistá, že s ní pisatelka souhlasí a podporuje ji v jejích úmyslech.

Možná však žádná paní neexistovala a byl to pisatelčin manžel, komu právě odtikávají poslední minuty života.

To se občas stávalo. Někdy ženy předstíraly, že jsou služkami nebo komornými, ale já jsem je vždycky prokoukla. Poznala jsem, když mi někdo lhal. Tyto hříšnice obvykle prozradilo jemné zachvění hlasu nebo pohled stranou, když se mi představovaly. A samozřejmě také způsob, jakým mluvily, jaká slova používaly a jak se pohybovaly.

Neklid se mě držel jako stín. Břicho mě bolelo, jako kdybych to byla já, kdo požil otrávené vejce, a ruce se mi třáslly. Odkudsi z venku, patrně až z hlavní ulice, se ozval vzdálený klapot kopyt a drnčení kol kočáru po dlaždicích. Mojí úzkou uličkou ale kočáry nejezdily a nikdo se jí neprocházel. Na to byla až příliš temná a nenápadná, stejně jako byla temná a nenápadná moje apatyka s tajnou komorou plnou jedů za falešnou zdí. Apatyka ztracená v tajných zákoutích uprostřed Londýna.

Občas mě přepadl strach, že by za mnou mohli přijít soudní vykonavatelé. Většinou mě ale rychle přešel. To by se mohlo stát pouze v případě, že by mě někdo udal. A kdyby některá z mých zákaznic udala mě, udala by také sebe.

Zvedla jsem oči ke stěně pokryté sazemi. Jedna z prázdných lahví na polici zachytila můj odraz. Zadívala jsem se do tváře ženy, kterou jsem už skoro nepoznávala. Moje oči, kdysi tak živé

a zářivě zelené jako oči mojí matky, vypadaly bezbarvě a prázdně.

Jako oči mrtvoly, pomyslela jsem si v duchu.

Mé tváře, ještě před dvaceti lety plné a svěží, byly propadlé a popelavě šedé. Z prázdné láhve na polici se na mě díval přízrak ze záhrobí. Vypadala jsem mnohem starší než na svých čtyřicet jedna let. A také jsem se mnohem starší cítila.

Jemně jsem si začala mnout levé zápěstí, horké, oteklé a bola-
vé. Bolest v kloubech a kostech se stala mou věrnou společnicí už před lety. Nikdy mě neopouštěla, právě naopak. Dávala o sobě vědět stále silněji a žádné lektvary na ni nepomáhaly. Jedy, jež jsem připravovala jiným ženám, mě pomaličku a postupně otru-
vovaly. S každým dalším lektvarem, který mě potřísnil byt' jen nepatrnou kapičkou, s každou další jedovatou bylinou, již jsem drtila v hmoždíři nebo s níž jsem přišla nějakým způsobem do styku, se bolesti zhoršovaly. Někdy jsem mohla sotva natáhnout prsty a kůži na rukou jsem měla tak napjatou, až jsem se bála, že mi praskne. Bolest putovala od konečků prstů k zápěstí a odtud do zbytku těla. Do loktů, zad, pánve a kyčlí a do mého zjizveného a mrtvého lůna.

Tohle mi způsobilo zabíjení. Mohl za to život mezi jedy, které jsem dvacet let míchala zoufalým, rozzuřeným a pomstychtivým ženám, jež mi tolik připomínaly mě samotnou v dobách, kdy mi oči ještě zářily sytě zelenou barvou a tváře jsem měla plné a růžové.

Tato žena už ale neexistovala. Byla dvacet let mrtvá. Místo ní zůstal přízrak s bezkrevnými rty a zlomeným srdcem, jež se nikdy nevyléčilo. Zrada muže, kterého jsem tolik milovala, mě nikdy nepřestala pronásledovat. Frederick mi vzal totiž mnohem víc než jenom bezstarostné mládí a moje dívčí sny a naděje.

Co by si asi pomyslela moje matka, kdyby byla naživu? Co by mi řekla, kdyby zjistila, že připravuji jedy pro nevěrné, násilné nebo podlé muže, kteří za sebou zanechávají nešťastné ženy?

Nelíbilo by se jí to, ovšemže ne. Jenomže pro mě už bylo příliš pozdě. V okamžiku, kdy jsem připravila první jed, už s tím nešlo přestat. Vybrala jsem si cestu ke zkáze a zatracení a teď za to musím nést následky. Kalich hořkosti, kterým trávím pomaličku své tělo i duši, si musím vypít až do dna. Do poslední kapky.

Knot svíčky náhle zhasl a vydával už jen tenký pramínek štiplavého kouře. Vzduch v místnosti ztěžkl, stejně jako těžkla moje víčka vlivem několika kapek laudana, které jsem užívala proti bolesti. Noc už dosáhla svého vrcholu. Za pár hodin přijde žena, jejíž jméno přidám do knihy záznamů, společně s jejím temným tajemstvím.

2

CAROLINE

Současnost, pondělí

Do Londýna jsme měli přicestovat ve dvou. Já a James. Můj manžel.

Neměla jsem přiletět sama. To tedy rozhodně ne. Takhle to v původním plánu nebylo. Výlety pořádané jako oslava výročí svatby jsou přece vždycky určeny pro dva. Nikdy ne pro jednoho. A dnes je to přesně deset let, kdy jsme si s Jamesem řekli ano a dali jsme si sliby, že spolu zůstaneme v dobrém i ve zlém, budeme se milovat, ctít a budeme si věrní. Deset let společného života!

Přesto všechno jsem tady úplně sama – bez Jamese, kterého jsem nechala daleko za oceánem, protože jsem se na něj nemohla ani podívat. Sama jsem v Ohiu nastoupila do letadla, sama jsem se ubytovala v drahém londýnském hotelu, kde jsme měli strávit druhé líbánky, a sama jsem z něj před chvílí vykročila ulicí, aniž bych věděla, kam se chci vlastně dostat.

Kdybychom tu byli spolu, šli bychom právě teď na dobrý po-
zdní oběd, pak bychom se vydali na procházku po pamětihod-
nostech a pohádkový den bychom zakončili u Londýnského oka

na břehu řeky Temže, o němž se v průvodci psalo, že je to největší vyhlídkové kolo v Evropě. Měli jsme zarezervovanou noční jízdu jenom pro sebe, v kabině VIP s občerstvením a vychlazenými láhvemi sektu. Celé týdny jsem si představovala, jak se intimně osvětlená kabinka pohupuje pod hvězdnou oblohou a náš smích přerušují jenom polibky a cinkání sklenek s vínem. Dnes v noci, na výročí naší svatby, nám měl ležet celý Londýn u nohou. A až by naše vyhlídková jízda skončila, opilí láskou a bublínkami bychom se vrátili do hotelu a milovali bychom se v měkké široké posteli až do svítání.

Jenomže plány se změnily. Jamese a mě právě nyní dělilo něco mnohem většího než pouze oceán. Dětila nás nevěra.

Můj manžel mě podvedl. Zradil mě. A právě kvůli jeho zradě jsem teď kráčela po londýnské ulici sama, smutná, zoufalá a zároveň rozzuřená. V jednu chvíli jsem byla odhodlaná opustit do-savadní teplo a pohodlí manželského života a změnit od základu svůj život, a v dalším okamžiku jsem si toužebně přála, abych mu dokázala odpustit a dát mu druhou šanci.

Místo toho, abych zahrnula na jih a vydala se k Londýnskému oku, jsem zamířila opačným směrem k Ludgate Hill a katedrále svatého Pavla. Vyhlídková jízda už byla sice zaplacená, ale já jsem na ni neměla ani pomyslení. Zás až tak zoufalá nejsem, abych popíjela sama šumivé víno v kabině pohupující se pod hvězdnou oblohou a místo smíchu ronila slzy nad svým zpackaným manželstvím.

A to jsem si o něm až donedávna myslela, že je téměř dokonalý. Musela jsem být úplně slepá a hluchá, že jsem neviděla, jak se věci mají. Zamilovaní lidé ale bývají slepí a hluchí, a i když jsme s Jamesem manželé přesně deset let, já jsem ho i po tak dlouhé době stále milovala.

Anebo jsem si to aspoň myslela.

Zatímco jsem bezcílně bloumala ulicí, rozhlížela jsem se kolem sebe, jestli nevidím nějakou kavárnu nebo malou útulnou

restauraci. Dostala jsem chuť na sklenici piva a něco malého k zakousnutí. Když jsem míjela hlouček turistů s fotoaparáty v rukou, několik z nich se na mě usmálo. Poznali, že patřím k nim. Přestože jsem nic nefotila, v šedých teniskách a malou taškou přes rameno jsem vypadala jako turistka, kterou jsem ostatně také byla.

Američanka v Londýně, pomyslela jsem si ironicky v duchu a znechuceně jsem se ušklíbila.

V kabelce jsem měla poznámkový cestovní sešit s hustě popsanými stránkami – moje a Jamesovo společné dílo. Pracovali jsme na něm celé týdny, možná dokonce pár měsíců. Když jsme se rozhodli, že výročí svatby oslavíme právě v Londýně, začali jsme si poznamenávat, co všechno bychom chtěli ve městě nad Temží vidět a podniknout. Zapisovali jsme úplně všechno, včetně těch nejbáznivějších nápadů. Poznámky jsme prokládali osobními vzkazy nebo srdíčky a jednoduchými legračními náčrtky. Těšili jsme se do Evropy a na druhé líbánky jako malé děti.

Vlastně ani nevím, proč jsem si cestovní blok nakonec přibalila do kufru a nenechala ho doma v Ohiu. Ani proč jsem si ho dnes před odchodem z hotelu strčila do kabelky a vzala si ho na procházku s sebou. Beztak nemám v úmyslu se naším itinerářem řídit. K čemu by to bylo? Jenom by to jitřilo moje čerstvé rány.

Prohlídka zahrady v Southwarku, napsala jsem kupříkladu na jednu ze stránek, protože Američanka v Londýně se zkrátka musí podívat do zahrad v Southwarku.

Nacvičování početí dítěte za stromem, doplnil k mému plánu James a přidal žertovný obrázek.

Netušila jsem, jestli v zahradě najdeme nějaký strom s dostatečně silným kmenem, za kterým bychom se mohli pomilovat, ale Jamesův plán mě pobavil.

Nesmím si zapomenout vzít šaty nebo aspoň sukni, načmárala jsem pod jeho poznámku a přidala srdíčko.

Když si to James přečetl, pošeptal mi rozverně do ucha, že dohlédne na to, abych měla v kufru jenom sukně a šaty, protože kalhoty v Londýně snad ani nebudu potřebovat.

„Nebojíš se, že nás seberou za veřejné pobuřování?“ škádlila jsem ho.

„Slyšel jsem, že Londýn je docela svobodomyšlné město,“ namítl.

„Jen aby. Protože jestli nás zavřou, bude se mi stýskat. Nevydržím bez tebe ani den.“

„Neboj se. Já tě ochráním. Vždycky tě budu chránit, miláčku.“

„Fajn. Spoléhám na tebe,“ pokývla jsem hlavou.

Do našeho cestovního itineráře jsem připsala: *Paklíč a pilník na mříže*.

Zasmáli jsme se a můj manžel mě objal kolem pasu a políbil na rty.

Jak se to všechno mohlo tak náhle pokazit?

Ruka mi bezděky zabloudila ke kabelce s poznámkovým sešitem. Teď už ho vážně nebudu potřebovat. A nebudu potřebovat ani žádnou z těch sukní, které jsem si chtěla vzít do Londýna s sebou, ale po tom, co se stalo, jsem je vyházela z kufru a nahradila džínami.

Do očí se mi nahrnuly slzy. Itinerář je mi k ničemu a sukně a šaty také, protože žádné milování za stromem se konat nebude.

Čeho dalšího se asi zbavím? uvažovala jsem. Svého snubního prstenu a s ním i manželství?

Věděla jsem, že se toho musí hodně změnit. Věci nemohly zůstat takové, jaké byly. Ale nebyla jsem si jistá, jestli podám žádost o rozvod, nebo dám Jamesovi druhou šanci. Takové rozhodnutí člověk nemůže udělat unáhleně. V sázce bylo příliš mnoho.

James byl moje první opravdová a velká láska. Zamilovali jsme se do sebe během studií na univerzitě a od té doby jsme byli vlastně stále spolu. I když jsem se snažila, nedokázala jsem si už vzpomenout, jaký byl můj život před Jamesem – můj život

bez něj. V podstatě celý svůj dospělý život jsem strávila s ním. Milovala jsem ho od první chvíle a nikdy jsem nepochybovala o tom, že James je mým osudem, že spolu založíme rodinu a že spolu zestárneme.

Právě v tomto okamžiku, osamělá uprostřed Londýna, kde měl být se mnou, jsem o tom ale pochybovala. Možná jsem se spletla. Možná jsem se spletla celých dlouhých deset let. A i kdyby ne...

Netušila jsem, jestli mu dokážu odpustit. Ani to, jestli mu odpustit vůbec chci.

Toužila jsem však po dítěti. Moje biologické hodiny tikaly čím dál hlasitěji. Kdybychom se s Jamesem rozvedli, co bude s mými plány? Nepřipravila bych se o možnost mít děti? Letos jsem oslavila třicáté čtvrté narozeniny. Jak dlouho může ženě se zlomeným srdcem trvat, než si najde někoho jiného? Než znovu začne nějakému muži důvěřovat?

A budu ještě vůbec schopná někomu důvěřovat?

Představa, že bych mohla zůstat bezdětná, mě děsila. Hrdlo se mi znovu stáhlo žalem a musela jsem několikrát zamrkat, abych zaplašila slzy, které mi stoupaly do očí. Přála jsem si být matkou už dlouho a v posledních měsících pořád víc a víc. Nemohla jsem se dočkat, až jednou políbím ty dokonalé dětské prstíčky. Těšila jsem se dokonce i na to, že budu v noci vstávat, abych svoje maličké nakrmila. Proto jsme se také před čtyřmi měsíci – konečně – rozhodli, že přestanu brát antikoncepci.

Bezděky jsem se prsty dotkla břicha. Měla jsem malé zpoždění, což ve mně vyvolávalo spousty dalších otázek. Pravděpodobně to bude jenom stresem a také dlouhým letem. Přesto mě to za této situace trochu zneklidňovalo. Ano, toužila jsem po dítěti, ale toužila jsem po něm právě nyní? Za těchto okolností? Zatím jsem si na své otázky nedokázala odpovědět.

Došla jsem na konec dalšího bloku domů a na jeho konci jsem zahlédla vchod do hospody. Na štítu nad ním stálo: THE OLD FLEET TAVERN. Rozhodla jsem se, že půjdu dovnitř, ale než jsem

to stačila udělat, oslovil mě asi tak padesátiletý muž v khaki kalhotách s cákanci od bláta a rozčuchanými vlasy.

„Američanka?“ usmál se na mě.

„Odhálil jste mě.“

„Nezlobte se, že to říkám, ale vypadáte trochu ztraceně, slečno.“

Paní, opravila jsem ho v duchu. Nahlas jsem řekla: „Přiletěla jsem teprve včera a zatím se nestihla pořádně vyspat.“

„Jste v Londýně poprvé?“

„Ano.“

Zadíval se na mě. Měl poněkud drsnou, větrem ošlehanou tvář, ale laskavé oči. „Nechcete si vyzkoušet mudlarking?“ navrhl mi.

Mudlarking? Co tím myslí? Nějaké hrabání v blátě? Co je to za nesmysl?

„Ne, díky,“ zavrtěla jsem hlavou.

Muž v khaki kalhotách se ale nenechal tak snadno odradit. „Vy asi nevíte, co to je, nebo ano?“

Takřka omluvně jsem pokrčila rameny.

„Četla jste někdy nějaké anglické viktoriánské autory?“ zeptal se.

To mě zaujalo. Před deseti lety jsem na vysoké škole promovala z britské historie. Během studia jsem patřila k průměrným studentům, rozhodně ne k těm nejlepším. To, co mě vždycky zajímalo nejvíc, se totiž v učebnicích nenacházelo. Mnohem víc než látka probíraná ve škole mě fascinovala stará zatuchlá alba fotografií a vybledlé novinové články popisující nejrůznější osudy úplně obyčejných lidí, o nichž jsem si čítávala v archivech knihoven. S oblibou jsem si prohlížela dobové dokumenty týkající se zákonů či sčítání obyvatel a spousty dalších drobností, které nebyly pro historiky tak zajímavé jako velké události dějin, avšak bez kterých by ve skutečnosti žádná historie neexistovala. Chápala jsem, že se tyto obyčejné osudy do učebnic nevejdou, ale mě přitahovaly víc než velké politické zákulisní hry. Když moji

spolužáci horlivě diskutovali o občanských revolucích a uspořádání světa, přistihla jsem se, že se mi chce zívát a že je vlastně neposlouchám. Zato prohlížení starých fotografií mě vždycky pohltilo tak moc, že jsem zapomněla na čas.

„Pár knih z viktoriánské doby jsem přečetla,“ odpověděla jsem muži s rozčuchanými vlasy na jeho otázku.

Nedodala jsem, že jsem žádný ze svých oblíbených románů nedržela v ruce už celé roky.

„Potom jste asi nečetla žádnou, kde se objevují mudlarkové,“ zazubil se na mě. „A že jich není málo.“

Nemyslel to jako výtku, ale já jsem se cítila hloupě. Rozpačitě jsem přešlápla. „Kdo to tedy je?“ zeptala jsem se. „Ti mudlarkové?“

„Lidé, kteří se živili prohrabáváním bahna v Temži. V Londýně patřili mudlarkové k těm nejchudším vrstvám,“ vysvětloval. „Denně se za odlivu bořili do páchnoucí břechky a hledali v ní něco, co by se mohlo dát zpeněžit nebo aspoň vyměnit za trochu jídla nebo sklenku piva.“

„Byli to tedy hledači pokladů?“ zajímala jsem se.

„Skutečné poklady našli jenom ti nejšťastnější. Většinou byli rádi, když připadli na pár drobných, perleťový knoflík nebo spou do vlasů.“

„Zajímavé,“ zamumlala jsem. „Nikdy by mě nenapadlo, že se něčím takovým dá žít i dnes.“

„Dneska už chodí do řeky jen milovníci historie a turisté, kteří si to chtějí vyzkoušet.“

„A vy jste co? Turista ne, předpokládám.“

„Já jsem milovník historie a průvodce turistů v jedné osobě,“ zazubil se na mě muž v khaki kalhotách. „Tak co vy na to? Neláká vás to?“

„Hrabat se v páchnoucím bahně?“ opáčila jsem pobaveně. „Ani ne.“

„V dnešní době už Temže zdaleka tolik nepáchne. Tam, kam chodíme, je dno většinou písčité a pevné. Maximálně si namočíte a zašpiníte boty, ale jestli vás trochu zajímá historie, neexistuje lepší způsob, jak se do ní ponořit. S každým přílivem řeka něco odnese a něco nového přinese. Její dno se pořád mění. Věřte mi, je to dobrodružství. Kdybyste si to rozmyslela, budeme tamhle dole,“ ukázal rukou směrem k řece. „První hledání je vždycky zdarma. Naše skupina se dneska sejde v půl druhé. Musíme se řídit časem odlivů a přílivů.“

Usmála jsem se na něj. Z jeho oříškových očí vyzařovalo cosi teplého. I přes neupravený vzhled ve mně vzbuzoval muž prohledávající bahno důvěru.

„Děkuji za nabídku, ale... mám další schůzku,“ plácla jsem první, co mě napadlo.

Pravdou bylo, že jsem se potřebovala napít.

Pomalou přikývl. „Fajn. Kdybyste přece jenom změnila názor, budeme na místě asi do půl páté.“

„Tak ať se vám podaří něco zajímavého najít,“ popřála jsem mu a otočila jsem se ke vchodu do taverny s přesvědčením, že už ho nikdy neuvidím.

Vstoupila jsem do tmavé místnosti, posadila se na vysokou stoličku u baru a objednala si pivo. Když krémová pěna konečně trochu poklesla, zhluboka jsem se napila. Možná mě večer bude trochu bolet hlava, ale na tom nezáleželo. Třeba aspoň na chvíli zapomenu na bolest, která se mi usadila uvnitř těla a držela se mě jako klíště.

Četla jste někdy nějaké anglické viktoriánské autory? vybavila se mi náhle věta, kterou mi položil muž v zablácených kalhotách.

Pár ano. Měla jsem ráda Charlese Dickense, obzvláště jeho román *Nadějná vyhlídka*. Podle muže s oříškovými očima se viktoriánští autoři o lidech živících se prohledáváním bahna Temže zmiňovali často, ale já jsem až dodneška nevěděla, že slova jako *mudlark* a *mudlarking* vůbec existují. Musel to být těžký život.

Patrně mnohem těžší, než jaký vedu já. Kdyby tady teď se mnou seděl James, bezpochyby by se mě zeptal, co mi vlastně chybí.

Co tobě chybí, zlato? Vedeme hezký život, nebo snad ne?

Ještě donedávna bych s ním souhlasila. Jo, zašeptala bych a poslala bych mu vzdušný polibek. Vedeme krásný život.

Pravdou bylo, že jsme žili úplně obyčejně a svým způsobem vlastně docela nudně. Možná právě v tom ale spočívala ona krása. V té obyčejnosti, všednosti, neměnnosti. Věci byly jasné a srozumitelné. Až tak jasné a srozumitelné, že – jak jsem si uvědomovala právě nyní, na vysoké barové stoličce v dělnické hospodě v Londýně – jsem začala stagnovat. Ustrnula jsem na místě a za deset let jsem se skoro nikam neposunula, když nepočítám, že jsem se zdokonalila v přípravě vánočního krocana.

Teď jsi trochu nespravedlivá, uslyšela jsem někde vzadu v hlavě nesouhlasný hlas. Zas tak obyčejný a nudný váš život není. Nikdy dřív sis nestěžovala. Byla jsi s Jamesem šťastná, a to není málo.

Ne, ovšemže to nebylo málo. Dokud mě nezradil.

Jeho nevěra obrátila všechno vzhůru nohama. Do té doby mi nic nechybělo. Ale od toho dne, kdy jsem na jeho tajemství přišla, jsem se na náš život dívala jinak.

Promítala jsem si v duchu každý náš společný den, každou hodinu a minutu, na kterou jsem si dokázala vzpomenout. Vybavovala jsem si všední dny i svátky a nejrůznější oslavy, ať už narozenin nebo Jamesova zvýšení platu či povýšení na lepší pozici. Já jsem na žádné lepší pozice nepostupovala, protože jsem vyměnila kariéru za manželství. Za život s milovaným mužem, s nímž jsem měla zůstat navždy. Dokud nás smrt nerozdělí.

Ještě než jsme se vzali, koketovala jsem chvíli s myšlenkou, že budu pokračovat v postgraduálním studiu. Mým snem bylo studium na univerzitě v Cambridgi tady v Anglii. James s titulem z ekonomie ale získal více než dobré místo v Cincinnati v auditorské firmě patřící do velké čtyřky

poradenských firem – PricewaterhouseCoopers, KPMG, Deloitte a Ernst & Young – a vyjádřil jasný nesouhlas s mým odchodem do Anglie. Záhy se ukázalo proč. Vzal mě na molo k řece Ohio, padl na kolena a v slzách mě požádal o ruku.

V tom okamžiku pro mě postgraduální studium v Anglii přestalo existovat, stejně jako pro mě přestalo existovat všechno ostatní. Byli jsme jen já a James. On miloval mě a já jsem milovala jeho. Nic jiného mě nezajímalo a o nic a nikoho jsem nestála víc než o něj.

Že jsem byla bláhová? Hloupá? Nebo naivní?

Ne, s tím nemohu souhlasit dokonce ani po jeho zradě. Rozhodla jsem se sama. S plným vědomím toho, do čeho jdu a co mě čeká. Chtěla jsem to. Chtěla jsem si ho vzít a žít s ním obyčejný život, a tak jsem si ho vzala a žila s ním normálním životem. Bylo to moje rozhodnutí a já si za ním stojím – dokonce i nyní. Kariéry historičky jsem se zřekla dobrovolně. Beztak jsem byla jenom průměrnou studentkou, kterou víc než učebnice zajímaly příběhy obyčejných lidí. Stejně obyčejných, jako jsem byla a pořád jsem já. Hodila jsem proto přihlášku k postgraduálnímu studiu do koše, a zatímco James chodil do práce a začínal si budovat kariéru, já jsem se s vervou vrhla do příprav naší svatby, což mě mimochodem stálo měsíce takřka celodenního a vyčerpávajícího úsilí. Chtěla jsem, aby náš velký den – ten den přesně před deseti lety – byl krásný a dokonalý. Bez jediné chybičky. Měla jsem dokonalého snoubence a toužila jsem vstoupit do našeho společného perfektního života tím nejlepším možným způsobem.

Musím říct, že se mi to povedlo. Od rána šlo všechno jako po drátku. Nenastala žádná katastrofa, jako se to občas stává i na precizně zorganizovaných svatbách. Na naší se nic takového nestalo. Otevřené stany, v nichž stály dlouhé stoly s jídlem a pitím, nesfoukla vichřice, ani nespláchl déšť. Od rána nám svítilo slunce na modré obloze a foukal příjemný a osvěžující vánek. Všeho bylo

dostatek a všichni hosté byli spokojeni. Nikdo však nemohl být tak šťastný a spokojený, jako jsem byla já. Jamesova manželka.

Když bylo po svatbě, nastala další fáze našeho života. Bylo nám třeba najít a zařídit náš nový domov. Z pověrčivosti jsme do svatby zůstávali v pronajatém bytě v Cincinnati a během jejího plánování nebyl pochopitelně čas hledat vhodné bydlení. A zatímco James pokračoval v kariéře, já jsem se hned po svatbě se zápalem pustila do hledání a budování našeho hnízdečka.

Nakonec jsme se usadili v domku se třemi ložnicemi a dvěma koupelnami na konci slepé ulice na předměstí plném mladých rodin. Náš dům obklopovala úhledná zahrada s několika vzrostlými stromy a ze sousedství se tu a tam ozýval dětský smích. My s Jamesem jsme samozřejmě také chtěli děti, ale ne hned. Až za pár let. Po svatbě jsme si plánovali užívat si jenom sami sebe. Avšak když jsem se dívala z okna na zadní část zahrady, od začátku manželství jsem v duchu plánovala, kde bude stát houpačka a malý zahradní domek pro naše potomky. Přála jsem si nejméně dvě děti. A když se poštěstí, tak tři.

I po deseti letech manželství jsem ale byla bezdětná. A co huř, netušila jsem, co se svým životem dál.

Co se to s námi vlastně stalo? A co se to stalo se mnou? Kde jsem udělala chybu, že jsem na desáté výročí svatby sama v Londýně a piju zteplalé pivo v dělnické hospodě na nábřeží Temže?

Uchopila jsem sklenici a dlouze jsem si lokla. Hrdlo se mi stáhlo slzami.

3

NELLA

4. února 1791

Jak jsem již vzpomněla, když jsem v noci na dnešek nemohla spát, za časů mojí matky to zde vypadalo jinak. Za časů mojí matky byla apatyka v uličce Black Alley uznávaným a hojně vyhledávaným místem. Od ráda do večera se to zde hemžilo zákaznicemi a jejich dětmi, jejichž štěbetání a smích vzbuzovaly pocit bezpečí. V místnosti plné lahviček s léky a bylinnými lektvary panovala vřelá a přátelská atmosféra a těžké dubové dveře vedoucí do obchodu v domě číslo tři nezůstávaly dlouho zavřené. Matčina apatyka, která se specializovala na ženské neduhy, potíže a choroby, byla vyhlášená v celém Londýně. Navštěvovaly ji prostitutky, služky, dělnické ženy i urozené dámy, které se šeptem svěřovaly matce se svými trápeními. A ona jim pomáhala, všem těm ženám, které ji potřebovaly, bez ohledu na původ, společenskou vrstvu a povolání.

Po matčině smrti a Frederickově zradě se věci změnily. Když jsem začala podávat zhrzeným, zlomeným, oklamáným či znásilněným ženám místo léků jedy, aby se mohly pomstít těm, kdo jim jejich bolesti způsobili, musela jsem své nové živnosti

přizpůsobit i vzhled apatyky. Z jedné místnosti jsem vytvořila dva samostatné prostory, které od sebe nyní oddělovala falešná zeď.

Přední místnost byla nadále přímo přístupná z úzké křivolaké uličky. Kdokoli mohl otevřít dubové dveře, které i nyní zůstávaly téměř vždy odemčené, avšak s matčinou apatykou neměla ta moje nová vůbec nic společného. Z ulice se nevstupovalo do žádné místnosti plné léků a voňavých bylinek. Zákaznice nevívala vřelá a přátelská atmosféra jako za starých dobrých časů. Přední, kdysi hlavní místnost apatyky byla prázdná, špinavá a zanedbaná. Nenacházelo se v ní nic kromě pár kusů starého harampádí a sudu s letitým ječmenem. Byl to záměr. Nevábny a páchnoucí prostor měl odradit všechny zvědavce a v bývalých poctivých zákaznicích měl vzbudit dojem, že jsem po matčině smrti s prodejem léků skončila. Maličký špinavý prostor sloužil jako krytí toho, co se nacházelo za ním.

Zákaznice – či alespoň naprostá většina z nich – skutečně přestaly přicházet. Občas vklouzlo do bývalé apatyky několik chlapců, aby se podívali, jestli by se v prázdných policích a zaprášených koutech nedalo něco ukrást, ale nikdy nic nenašli. Nenechala jsem tam nic, co by je mohlo zajímat, a kdo by se staral o sud s plesnivým ječmenem? Když jsem měla štěstí, vyběhlo zpoza harampádí několik vyplašených krys a moji nezvaní hosté s křikem utekli ven.

A přes to všechno jsem neměla o zákaznice nouzi. Jenom peklo ví, kudy a jakými cestičkami si předávaly informace o existenci nové apatyky, jež už dvacet let sloužila především těm ženám, které měly nutkavou potřebu se pomstít proradným, nevěrným či násilným mužům. Pokud si přály, mohla jsem jim prodat i léky na různé ženské neduhy. Avšak primárně si ke mně chodily pro jedy.

Pouze tyto raněné ženy věděly – snad od svých podobně ublížených přítelkyň, komorných nebo služek –, že ve falešné zdi maskované policemi se nacházejí ještě další dveře. Dveře

vedoucí do mojí tajné apatyky. Do apatyky zmizelé za vrstvami prachu a hromadou starých krámů. Do apatyky, kde v tichosti a přísném utajení čekám s prsty potřísněnými zbytky jedů a míchám, maceruji a odměřuji svoje vražedné lektvary. Ohlašovaly se stručným vzkazem, který ukládaly do sudu s letitým ječmenem.

A právě tady, v zadním kutlochu plném jedů, jsem těsně před úsvitem čekala na svoji novou zákaznici.

Když jsem uslyšela zavrzání dubových dveří vedoucích do přední místnosti, věděla jsem, že dorazila. Tiše jsem přistoupila ke zdi a podívala se neviditelnou skulinou mezi zaprášenými policemi.

Proboha!

Abych nevykřikla leknutím, zakryla jsem si ústa roztřesenými prsty. Moje nová zákaznice nebyla žena. V přední místnosti stálo ještě dítě! Dívenka, které mohlo být nanejvýš třináct, spíše ale dvanáct nebo snad dokonce jedenáct let. Na sobě měla šedé vlněné šaty a přes ramena měla přehozený modrý námořnický plášť.

Co tady dělá? uvažovala jsem v duchu. Co tady u všech svatých může chtít?

Spletla si adresu? Patřila k těm malým zlodějům, kteří čas od času prohledávali police a hromady smetí? Nebo snad přišla opravdu za mnou, aby ode mě dostala lék pro svoji paní, jak uvedla ve vzkazu? Či ho chtěla dokonce sama pro sebe?

Přála jsem si, aby si spletla adresu. Jestli přišla něco ukrást, měla by raději jít do nějakého pekařství pro kus koláče. Neuškodilo by jí, kdyby se trochu vykrmila.

Chvilí jsem uvažovala, že se jí neukážu a neotevřu jí tajné dveře do jedové chýše. Několik okamžiků jsem si byla jistá, že sem pouze zabloudila. Ale když zamířila k sudu s ječmenem a ponořila do něj ruku až k lokti, bylo nad slunce jasné, že to není zlodějka.

Nepřišla sem náhodou.

Věděla zcela přesně, za kým jde a pro co si jde.

Neměla by tady být, povzdychla jsem si. Je příliš mladá. Je to ještě dítě!

To dítě ale vypadalo odhodlaně. Jak jsem si dívku prohlížela, všimla jsem si, že má černé vlasy, tmavé kulaté oči a že se dívá pohledem dospělé ženy. Její duše byla starší, než prozrazovala její hladká tvář. Neodpovídala jejímu skutečnému věku. Můj pocit z ní umocňoval způsob, jakým držela hlavu. Nesla ji vysoko a záda měla rovná a vzpřímená. V jednom okamžiku se zachvěla, ale nezdálo se, že by to bylo strachy. Pokud vůbec něco pociťovala, pak vlhkost a chlad.

Ne, tohle nebylo ustrašené dítě. I kdyby se bála, byla příliš hrdá a pyšná, než aby dala najevo strach. Něco na ní bylo zajímavého. Vzbuzovala ve mně zvědavost.

Odkud vyvěrá její odvaha? Kde se bere její odhodlání dostat to, pro co si přišla? Dostala přísný rozkaz od své paní, nebo je za tím ještě něco jiného? Něco mnohem temnějšího, mnohem zlovestnějšího?

Rozhodla jsem se ji přijmout.

Tak jako tak jsem neměla na výběr.

Ženy, které si ke mně chodily pro jedy, by mohly být nebezpečné, pokud bych je odmítla. Tím, že jsem jim vyhověla, jsme se držely v šachu navzájem. Ony něco věděly na mě. A já zase na ně. A co víc, já jsem přece pouze prodávala lektvary. To ony je podávaly mužům, kteří jim ublížili.

Zvedla jsem ruku a jemně a tiše jsem vytáhla západku. Neviditelné, policemi maskované dveře spojující tajnou místnost plnou jedů s matčinou bývalou útulnou a přátelskou apatykou, z níž jsem udělala nevábne skladiště, se neslyšně pootevřely a naše oči, moje a té dívky, se střetly.

Žádná z nás nepromluvila.

Zvedla jsem ruku a pokynula jí, aby mě následovala do zadní komory. Dívka mě poslechla. Opatrně jsem dveře zavřela a otočila se k ní.

Doupě plné jedů ji zjevně zaujalo. Pohledem přejížděla po policích a stolech posetých skleněnými lahvičkami, baňkami, plechovými nálevkami, hmoždíři, kameninovými miskami, notně začouzenými rendlíky, starými lžicemi, vařečkami, noži a brusnými kameny. V dubové skříni po matce jsem uchovávala další skleněné, kameninové a porcelánové nádoby. V nich jsem ukládala byliny a lektvary, které byly citlivé na světlo, a proto bylo třeba je držet v co největší tmě. V komoře se nacházel také úzký pult a na něm stály váhy a leželo několik lékařských knih týkajících se ženských nemocí.

A kdyby se dívka podívala do zásuvek ve stolech, našla by další náčiní jako lžice, odměrky, malé trychtýře, zátky, svícny, cínové talíře a desítky zažloutlých listů popsaných mými vlastními poznámkami, výpočty a recepty, podle nichž jsem jedy a lektvary připravovala. Přestože jsem měla dvacetileté zkušenosti, stále jsem zkoušela staré recepty vylepšovat. Jestliže jsme já i moje zákaznice měly zůstat v bezpečí, bylo třeba použít takový jed, který zanechá co nejmenší následky a způsobí co nejmenší podezření. Otrava jedem musela vypadat jako přirozená smrt.

Když dívka prozkoumala mé jedové království, posadila se na jednu ze dvou židlí způsobem, jako kdyby tu byla už mockrát a přišla na obyčejnou návštěvu. Ve světle svíčky jsem si ji mohla prohlédnout lépe. Byla velmi štíhlá a měla široké a zvědavé oříškové oči, snad až příliš velké na její oválný obličej. Pleť měla přesně takovou, jako velmi mladé dívky mívají. Světlou, hebkou, s nádechem do růžova.

Propletla si prsty u rukou a opětovala můj zkoumavý pohled. Pak se usmála a pozdravila: „Dobré ráno.“

„Dobré,“ odpověděla jsem, překvapená jejím dospělým chováním.

Na okamžik jsem se zastyděla za svoje včerejší nepříjemné pocity, které se mě zmocnily po přečtení stručného dopisu na různém papíru. Jakou zkázu by mi tohle nevinné dítě mohlo přinést? Napadlo mě, že na svůj věk má skutečně velmi krásný rukopis.

Zajímavá osůbka, pomyslela jsem si. Je to ještě děvčátko, ale chová se a píše jako mladá žena.

Jak jsem si ji prohlížela, uvědomila jsem si, že bych o ní chtěla vědět víc. Vzbuzovala ve mně stále větší zvědavost.

Otočila jsem se ke kamnům v levém rohu místnosti. Z rendlíku na kraji kamen stoupala pára a vůně bylinek. Nalila jsem odvar z bylin do dvou hrnků a jeden dívce podala.

„Dejte si,“ pobídla jsem ji. „Zahřeje vás.“

Moje nová mladá zákaznice uchopila hrnek do dlaní, poděkovala mi a zhluboka se nadechla vůně bylinkového čaje.

„Co to je?“ zajímala se.

„Odvar z kozlíku,“ řekla jsem. „Ochucený skořicovou kůrou. První doušky zahřejí tělo a další rozjasní a uvolní mysl,“ dodala jsem na vysvětlenou.

Na chvíli se mezi námi rozhostilo ticho, avšak nikoli nepříjemné ticho, jako se to někdy stává, když vážne řeč. Nechtěla jsem na ni spěchat. Dala jsem jí čas, aby se trochu zahřála, než se pustíme do toho, kvůli čemu za mnou přišla. Sama jsem se za pár okamžiků zvedla a postavila se k pracovní desce, kde jsem připravovala zátky do lahviček. Nebyla to zrovna snadná práce, protože musely sedět přesně. Dokonale.

Ještě před rokem jsem je ale vyráběla s mnohem větší lehkostí než dnes. V poslední době jsem se rychle zadýchala a brzy unavila. A do toho ta nesnesitelná bolest kloubů, moje věrná přítelkyně.

„Co je to za krémovou kaši tady v té misce?“ vyrušil mě náhle dívčin hlas.

Obrátila jsem se k ní. „To je mast.“

„Z čeho?“

Její zvědavost mě stejnou měrou udivovala, jako fascinovala. „Z vepřového sádla a náprstníku červeného.“

„K čemu slouží?“

Zarazila jsem se. Najednou jsem nevěděla, jak jí mám odpovědět. Jak už jsem se zmínila, ačkoli mě moje zákaznice vyhledávaly především kvůli jedům, nepřipravovala jsem pouze je. Ženy, jež mě navštěvovaly, občas potřebovaly lektvary, odvary či masti i samy pro sebe. Jak ale vysvětlit teprve dvanáctileté dívce, že mast z vepřového sádla a náprstníku červeného pomáhá ve dnech po porodu dítěte, kdy mnohé ženy bolí jisté tělesné partie tak moc, že se sotva zvládnou posadit a při močení jim tečou slzy bolesti.

„Pomáhá hojit potrhanou kůži a ulevuje od bolesti,“ odpověděla jsem nakonec.

Dívka rozšířila velké oříškové oči. „Jak může jedovatá mast ulevovat od bolesti?“

„Tahle mast není jedovatá,“ zavrtěla jsem hlavou. „Je to lék.“

„Ale... ale paní Amwellová – moje paní – tvrdila, že prodáváte jedy.“ Dívčina drobná ramena se napjala, jako kdyby si najednou nebyla jistá, jestli přišla na správné místo.

„Tvoje paní ti řekla pravdu,“ uklidnila jsem ji. „Jedy však nejsou to *jediné*, co prodávám. Míchám a připravuji taky léky. Ostatně,“ dodala jsem po krátkém zaváhání, „skoro každý občas potřebuje nějaký lék.“

Byla to pravda. Koneckonců, pro jed si zákaznice přišla pouze jednou. Když skoncovala s tím, kdo jí ublížil, další jed nepotřebovala, zato lék tu a tam ano, ať už na bolest hlavy či zmírnění potíží během měsíčků. Zdaleka ne každá vražedkyně se pochopitelně vrátila. Některé se bály, jiné styděly a další na tu věc chtěly jednoduše zapomenout, a to jednou provždy.